

ES NEN SOMIADOR

per Laura Cardona Bonet

Atenent el suggeriment del Jurat qualificador del «Premi Baladre» —creació literària— 1982, la revista EIVISSA es complau a acollir en aquestes planes EL NEN SOMIADOR, un conte de Laura Cardona Bonet —14 anys— ple de tendresa i d'imaginació. El Jurat era constituït per Antonio Colinas, Bartomeu Ribas Guasch i Teresa Torres.

Altra vegada tornava a mirar la mar.

Es nen havia sèt sempre un somiador.

Ara estava damunt aquella roca, calçons arromangats, i amb aquella cistella plena de maduixes, penjada a's coll.

S'acostava es sol post i es sol era llunyà i refulgia com un enorme ull vermell.

Es darrers pardals volaven acompanyant un vaixell aventurer que deixava es seu camí blanc, darrera...

Allò li pareixia molt hermós i es fet de pensar que tot lo que veia era seu, perquè allí vivia, li produïa una alegria inesperada.

El cel va començar a enfosquir-se i es nen va tornar a ca seua.

—Cada dia véns més tard! —li digué sa mare, tota ella tremolant i eixugant-se ses mans amb so davantal. Segur que véns de veure la mar, no és així?

—Si, mare, així és, respongué es nen, que mai no deia mentides. Estava tan polida avui amb aquell blau fosc!

—Ja, ja! tot lo que no siga treballar és polit, no es veritat, fill meu? Venga, vés a rentar-te ses mans, que es sopar ja és en taula. I deixa ses maduixes damunt sa taula que tenc de fer una bona confitada. Aquest infant!, mai no es cansaria de mirar la mar. Ja es veu que ell no té feina com jo...

Es nen anà a fer-se net i després a sopar a consciència. Aquella nit va pensar molt en la mar.

—M'agradaria —pensava ben tapat dins es llit blanc— viure devora la mar, i així ningú em cridaria, ni es riuria de mi perquè m'agradi tant mirar-la.

S'allotet va fer plans per fugir de ca seua i viure a sa vora de la mar. No li faltaria menjar, perquè son pare l'havia ensenyat a pescar, ni tendria fred, perquè sa güela li havia fet una conxa molt calenta per s'hivern.

—Demà a la nit me n'aniré i després... que n'estaré de content! —va dir, i després, finalment, es va adormir.

Ja tenia tot lo necessari: sa conxa, sa roba i sa seua canya de pescar, dins un cistell que havia trobat. Quan tothom dormia s'atracà a sa finestra i l'obrí.

—Creec! va cruixir es finestró i es nen va canviar de color d'un cop. Sort!, ningú havia sentit res i sa finestra s'havia obert. Tragué primer ses cames i llavor es cap i d'un salt va ser baix. Va contemplar un moment sa seua casa i en certa manera sentí anar-se'n.

—Adéu, casa meua! Em sap mal pensar que ja no et tornaré a veure.

Sa casa callà, trista, i només respongué s'arbre movent silencioss ses branques de dalt. Va començar a caminar i

acabà per córrer com si tengués por que algú el perseguís. Va córrer molt de camí abans de veure la mar, però una vegada allí, baixà i caigué damunt s'arena una mica calenta, encara.

Era petit, tenia set anys, però no li feia por aquella fosca que només destorbava sa lluna damunt la mar. Va trobar una cova i allí es va tombar tapant-se amb sa conxa de sa güela.

—Segur que sa güela no va fer-la per això —va pensar i es va adormir.

—No l'hem trobat —digué sa mare plorosa i sufocada. On és, pobrissó? On ha pogut anar?

—Si ho sabés! —respongué son pare preocupat.

—Varen anar a cas vesí i tothom va començar a buscar es petit. Però ningú va pensar que podia ser a la mar, i en Petit va passar un mal dia. Sa nit havia estat tranquil·la, però es matí un temporal va batre sa costa.

—Plaix, —un cop d'ona va despertar es nen, que s'aixecà sorprès i temerós.

—Ah, sí! —recordà que havia partit de ca seua per poder viure vora la mar.

Però... aquella no era la mar que ell mirava cada tarda, tranquil·la, blava i hermosa; era sa part dolenta de la mar, enfadada i embravida. Es nen petit va tenir por, i va pensar que, a's final, la mar era com sa gent grossa, ara contenta, ara enfadada.

Va tenir enyorança de sa mare, amb sos seus braços, besant-lo per dar-li un bon dia, i de son pare que l'havia ensenyat a pescar. Va provar de col·locar sa canya però un cop d'aigua la hi va rompre i es nen es retirà sorprès i plorallós a's fons de sa cova. S'escuma batia sa vora i un color gris s'havia canviat per aquell blau alegre.

Va passar una eternitat allà dins sense moure ni un dit, i quan per fi va poder sortir, va recollir totes ses coses que havia dut, i va començar a caminar. Prompte faria nit.

Mai s'havia alegrat tant de veure sa dona gruixuda amb so davantal ruat que el rebia braços oberts.

—Es meu petit! Pobret!, on has estat? Jordi, surt! Ha tornat en Petit.

—Mare —digué es nen rebent ses besades—, la mar es molt polida per mirar-la, però jo vull viure a ca meua amb so papà i tu.

I es nen es girà a contemplar la mar, que ja era en calma.

LAURA CARDONA BONET